

Slepec.

Ozrite deca se na mé,
Naj gane reva vam sercé!
Nekdaj bogat sem bil in lep
Kot vi, a zdaj sem revež slep!
Prelačen, star in ves bolán:
Ne idite merzli na stran!

Kot vi sem bil nekđaj lehák,
In čverst in zdrav in lep junak;
Pri vinu, igri vse nočí
Sedéval sem s továřiši,
In tam sem bil vse zaigrál,
Da krajcar več mi nij ostal!

Se vé, da zdaj več ne igrám,
Piščalko samo še imam;
Nikjer prijateljjev več ni
Ta psiček je tovariš mi;
On z mano borno juho jé,
K'jo britke bélijo solzé.

Poprej, ko zapustite me,
Oméči naj vam se sercé;
In dajte košček kruha mi,
Ki revež sem na stare dni,
Da slepo v solzah vse okó
Zastonj prosilo vas ne bó! —

Matej Stergár.

Zakaj Boga ne vidimo.

„Rad bi samo jedenkrat videl Boga,“ rekel je Tonček materi, ko sta se na sprehod napravljala.

„A zakaj bi Boga rad videl?“ reče mati smehljaje se, ter poboža svojega ljubčka.

„Ker je tako lep, tako veličasten, zato bi ga rad videl. On je ustvaril vse, kar je lepega in krasnega po vsem svetu; koliko lepši in veličastnejši mora biti še le on sam! O da bi ga mogel samo za pol minute gledati!“

„Fantič moj!“ reče mu mati, „ali bi mar mogel gledati toliko lepôte, da ne bi oslepel?“

„Gledal bi ga, gledal Boga; saj vselej radi gledamo to, kar je lepega!“

„Nu pa ídi z menoj, da ti pokažem Boga,“ reče mati, in pelje otroka na ravno polje. Na nebu je svetilo solnce v vsej svojej lepoti, in jasen zrak se je tresel vročine. Lep je bil dan; bilo je ravno o póludne.

„Poglej v solncé, in oglédi si je 'za pol minute,“ rečejo mati, in pokažejo na nébes. Tonček pogleda, kamor mu mati pokažejo, a naglo si z rokama oči zatisne, rekoč: „v solnce gledati ne morem.“

„In ti hočeš gledati Boga s temi očmi, katere ne morejo sterpeti niti svetlobe jedne same stvari božje?

Idi, moje dete, ter ne zažéli nikoli več nemogočih stvari. Boga stvarnika bodeš gledal še le v večnosti, ako se užé zdaj te velike sreče storiš vrednega.“

Tako je rekla mati.

F. Rup.

Cerkvica na gôri.

(Po Seidlu poslovenil Sv. P...ar.)

Stoji na gôri cerkev,
Stoji pozabljena;
Oddaljena od sveta,
Tak' blizu je nebá.

Na nje stopnicah, ktere
Pokriva mah zelén,
Počiva redko lovec
Od vihre pripoden.

Zvonovi zarjaveli
V zvoniku davno že
Visijo tiho; časih
Nevihla je majé.

Samôtnej cerkvi strele
Zanašajo samó,
Zbiraje si verhunce,
Ki jo obdajajo. —

Lehkó, da b'li so časi,
Ko mnogo pótnikov —
Pevaje svete pesni
Nosilo je daróv.

Al nij jih več na gôro
Do bele cerkvice,
Le plašni ptički svoje
Pojó tu pesnice. —

Minuli so ti časi,
Umolknil božji glas,
A dúh pobožni veje
Še v cerkvici ves čas.

In ko razpadla bode
Čez mnogo dolzih let,
Celó na razvalinah
Duh božji vél bo spet.

Zaraste tudi trava
Síp in peščena tlá,
Poreče vsaka bilka,
Da tù je cerkev b'la.

Jutrovski izreki.

Neumnikovo sereé je na jeziku, a modrijanov jezik je v serci.
Brême nosèč osel je mnogo več vreden nego li lev, ki ljudi žrè.
Tožbe so orožje slabemu.

Skopóst je največja nadloga bogatinova.

Kdor uči modrost, a sam je ne kaže v dejanji, podoben je kmetovalcu, ki orje njivo in je ne obseje.

Pri komur vladájo strastí um, tam je taka, kakor da gospodujó posli nad gospodarjem.

Izmérnost je drevó, čegar korenina je zadovoljnost, njega sad pa mir.
Národ brez pravic je mlin brez vodé.

Bogatin, ki nij radodaren, podoben je drevesu, ki nema sadú.

Siromak, ki nema poterpljenja, je kakor leščerba, v katerej nij olja.

Prijaznost velikašev, podložnikov sladke besede, spanje sovražnikovo in južno vrême po zimi — to so štiri stvari, katerim nikoli nij upati niti se za-
našati n' nje.

Starost nij del življenja.

Ako je tvoj nasprotnik v primeri s tabo samo mravlja; — smatraj ga ti za slona.

V. —ž—.